

Роман БРУМИРСЬКИЙ
курсант ДР-046 ННП та ПФПНП

Володимир ТИМОФЄЄВ
викладач кафедри ТСП,
ORCID: 0000-0002-6805-8933

Науковий керівник:
Дмитро ТІНІН
викладач кафедри ТСП, майор поліції
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ
ORCID: 0000-0002-8593-1706

АСПЕКТИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ДЛЯ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

На сьогоднішній день мова є основним способом спілкування в житті людини в будь-якому суспільстві. У поліцейській галузі вона також займає лідируючі позиції, як основний професійний інструмент.

Мова – найбільше багатство людства. Вона формує індивідуальність, сприяє її внутрішньому порядку, підтримує зв'язок з культурою і традицією, вселяє почуття приналежності до нації. Сьогодні українська мова активно бореться за своє демократичне майбутнє в Європі, поступово зміцнюючи свої державні позиції, розвиваючи свою структуру та домінуючи в українському багатоетнічному суспільстві як її єдиний елемент. Правова мова – це історичне явище, яке відображає загальне становище суспільства, а також залежить від рівня його розвитку та правової системи [1]. Молодий фахівець повинен усвідомлювати, що його вміння ефективно та сучасно спілкуватися з діловими партнерами буде визначати встановлення з людьми формальних, службових, комерційних, партнерських та особистих відносин. Мова відображає загальнокультурний рівень будь-якого професійного експерта і стає його показником. Розуміння принципів та основ ділового спілкування є свідченням професійної зрілості експерта. Важливим чинником підвищення ефективності діяльності правоохоронних органів є побудова стосунків з населенням на основі взаємної довіри та розуміння (знання, оцінка інтересів та цілей один одного, прийняття їх як своїх), а також взаємодія (процес обміну діяльністю, іноді одноразовий і постійний) [2]. Взаємовідносини поліції та громадськості впливають на рівень ефективності діяльності поліції у підтримці публічного порядку, попередженні правопорушень, протидії злочинності. А чи змінився стан української мови під час війни?

Обстановка дещо змінилася після початку війни, що можна спостерігати не тільки серед правоохоронців, а ще й у звичайних громадян. Все більше людей обирають українську мову як основну мову комунікації через нові

погляди та патріотичні настрої людей [3]. Те ж стосується і поліцейських. Не дивлячись на те, що поліцейський повинен розмовляти українською мовою згідно встановлених принципів законодавства, останні разом з іншими дієвими людьми в галузі права, повинні подавати приклад патріотизму та національної свідомості для інших. Людям не хотілось би бачити охоронця правопорядку, який спілкується на мові ворога. Навіть можна простежити такий зв'язок, що чим більше людей буде розмовляти українською мовою, тим більше буде підійматися національна свідомість людей та культура України в цілому, а саме це є таким важливим на цей час [4]. Тому професіоналізм працівників поліції – це здатність ефективно самореалізуватися на практиці спеціальної експертизи завдяки особистим якостям і здібностям. Професіоналізм стосується не тільки результатів чи оцінок діяльності правоохоронців, а й процесу їх мислення та діяльності, можливих наслідків того чи іншого способу застосування правопорядку. Професіоналізм залежить не лише від компетентності, ділових та особистих якостей, а й від низки конкретних питань та питань, що реалізуються у професійній діяльності поліції [5]. Тож, сьогодні поліції потрібно перейти на державну українську мову. Статтею 9 Закону визначено, що командири, рядові, сержанти та офіцери національної поліції, а також особи, яким присвоєні спеціальні звання інших правоохоронних і розвідувальних органів, повинні знати і володіти національною мовою, користуватись нею при виконанні службових обов'язків [6].

Підсумовуючи, ми би хотіли наголосити на тому, що розмовляти своєю рідною українською мовою для поліцейського це не тільки прояв професіоналізму, а ще й прояв поваги та любові до своєї держави і народу, подання прикладу наслідування для громадян.

-
1. Боринштейн Є. Соціокультурні особливості мовної особистості / Є. Боринштейн // Соціальна психологія. – 2004. – № 5 (7). – С. 63–82.
 2. Введенский В. Моделирование профессиональной компетентности педагога / В. Введенский // Педагогика. – 2003. – № 10. – С. 51–55.
 3. Формування мовної особистості на різних вікових етапах : монографія // [Богуш А.М., Трифонова О.С., Кисельова О.І. та ін.]. – Одеса : ПНЦ АПН України, 2008. – 272 с.
 4. Боринштейн Є. Соціокультурні особливості мовної особистості / Є. Боринштейн // Соціальна психологія. – 2004. – № 5 (7). – С. 63–82.
 5. Омельчук С. Формування мовленнєво-комунікативних умінь у процесі вивчення синтаксису: Лінгводидактичні аспекти / С. Омельчук // Дивослово. – 2006. – № 9. – С. 4–8.
 6. Крашеніннікова Т.В. Комунікативна компетенція працівника Національної поліції: Навчальний посібник. – Дніпро: Адверта, 2017. – 107 с.